Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. października 1914.

298.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty tudzież Ministerstwa skarbu z dnia 20. października 1914,

którem zmienia się § 1. rozporządzenia z dnia 26. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 207, względnie rozporządzenie z dnia 31. marca 1913, Dz. u. p. Nr. 57 o dodatkach aktywalnych systemizowanego grona nauczycielskiego w rzymsko-katolickich i grecko-katolickich dyecezyalnych Zakładach naukowych teologicznych i w Głównych Zakładach naukowych w Gorycyi i Zadarze.

Artykuł I.

Uchyla się § 1. rozporządzenia z dnia 26. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 207, w brzmieniu, zmienionem rozporządzeniem z dnia 31. marca 1913, Dz. u. p. Nr 57, a w miejsce jego ma wejść postanowienie następujące:

§ 1.

Dodatek aktywalny, należący się w myśl § 1., ustęp 2., ustawy z dnia 26. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 25, profesorom przy dyecezyalnych lub Głównych Zakładach naukowych teologicznych wynosi:

a) w dyecezyalnych Zakładach naukowych w Bernie i w Lincu rocznie 960 koron;

b) w dyecezyalnych Zakładach naukowych w St. Pölten, Trydencie, Marburgu, Celowcu, Lublanie, Budziejowicach, Litomierzycach, Królogrodzie, Przemyślu, Tarnowie, Stanisławowie oraz w Głównych Zakładach naukowych teologicznych w Gorycyi i Zadarze rocznie 840 koron;

c) w dyecezyalnym Zakładzie naukowym w Briksenie rocznie 720 koron;

d) w dyecezyalnym Zakładzie naukowym w Weidenau rocznie 600 koron.

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. października 1913.

Hussarek włr. **Engel** włr.

299.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 26. października 1914

w sprawie uregulowania prawnej pomocy egzekucyjnej między królestwami i krajami, reprezentowanymi w Radzie państwa, a krajami świętej korony węgierskiej.

Na zasadzie § 84. ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 79, zarządza się:

Co do prawnej pomocy egzekucyjnej w stosunku królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, do krajów świętej korony węgierskiej mają na zasadzie porozumienia z Rządem węgierskim tudzież dodatkowego porozumienia do artykułu 21., które spowodowane zostało przez wprowadzenie w związku z wypadkami wojennymi odroczenia zapłaty prawno-prywatnych zobowiązań, obowiązywać od dnia 1. stycznia 1915 począwszy następujące postanowienia. O ile wobec tego co innego ma obowiązywać jak dotychczas, nie mają zastosowania przepisy § 86. o. e. w braku zapewnionej wzajemności.

W stosunku między królestwami i krajami, reprezentowanymi w Radzie państwa, a Kroacyą-Sławonią mają obowiązywać aż do dalszego zarządzenia przepisy obowiązujące dla wzajemnego wykonania tytułów egzekucyjnych.

Artykuł 1.

Następujące akta i dokumenty, dotyczące roszczenia prawno-majątkowego, uznaje się wzajemnie jako wykonalne:

1. Prawomocne rozstrzygnienia, wydane w cywilnem postępowaniu spornem, mianowicie wyroki, uchwały, nakazy zapłaty w postępowaniu nakazowem, wekslowem i czekowem (nakazy na podstawie wekslów, przekazów kupieckich, kart zobowiązania się i czeków).

2. Prawomocne uchwały, wydane w cywilnem postępowaniu niespornem wskutek roszczeń z tytułu utrzymania.

3. Ugody, zawarte w cywilnem postępowaniu spornem lub niespornem.

4. Zawarte w postępowaniu konkursowem i prawomocnie zatwierdzone ugody, ugody przymusowe, uchwały sądowe, zapadłe prawomocnie w ciągu takiego postępowania, wyciągi urzędowe z protokołu likwidacyjnego, spisanego podczas postępowania konkursowego i prawomocnie zatwierdzone obliczenia udziałów w konkursie stowarzyszenia zarobkowego i gospodarczego.

5. Prawomocne rozstrzygnienia polubownych sądów giełdowych i sądów giełdowych tudzież ugody przed nimi zawarte, a mianowicie także wtedy, gdy strony poddały się tym sądom przez zawarcie pisemnej umowy lub przez przyjęcie bez zastrzeżeń terminatki, zawierającej postanowienie, że spory prawne, wynikające z tego interesu, mają rozstrzygać polubowne sądy giełdowe lub sądy giełdowe.

6. Akty notaryalne (artykuł 5.).

Za cywilne postępowanie sporne lub niesporne uważa się w myśl niniejszej umowy postępowanie w cywilnych sprawach prawnych przed sądami zwyczajnymi i sądami nadzwyczajnymi (Urzędem Naczelnego Marszałka Dworu, Sądem Naczelnego Marszałka Dworu, sądem przemysłowym i innymi). Za sądy nadzwyczajne w myśl niniejszej umowy uważa się także gminne urzędy pośrednictwa, węgierskie sądy gminne i sędziów pokoju tudzież sądy polubowne, które bez względu na umowę polubowną są właściwe na mocy specyalnego zarządzenia państwowego.

Artykuł 2.

Nie uznaje się za wykonalne:

1. polecenia zapłaty, wydane w postępowaniu wezwawczem;

2. rozstrzygnienia, wydane w cywilnem postępowaniu spornem lub niespornem, któremi nakłada się grzywnę lub karę pieniężną.

Artykuł 3.

Egzekucyi rozstrzygnień sądowych w myśl artykułu 1., l. 1., można dozwolić przeciw obowiązanemu tylko wtedy, jeżeli zachodził co do sądu orzekającego jeden z powodów właściwości, oznaczonych pod niżej podanemi cyframi 1. do 15. a nie był wyłącznie właściwy dla rozstrzygnienia jeden z sądów państwa, mającego dokonać egzekucyi.

1. Sąd powszechny pozwanego według prawa sądu orzekającego.

2. Sąd miejsca pobytu dla roszczeń przeciw osobom procesowo zdolnym, które znajdują się w miejscowości pośród takich okoliczności, iż z nich naturalny wniosek na ich tam dłuższy pobyt wypada (na przykład służy domowi, robotnicy rękodzielni lub fabryczni, czeladnicy przemysłowi lub terminatorzy, oddający się studyom lub uczniowie). Sąd ten uważa się w ten sposób za właściwy dla członków siły zbrojnej, którzy pozostają w czynnej służbie i spełniają tylko obowiązek służby wojskowej, że w miejsce sądu miejsca pobytu wstępuje sąd stałego miejsca załogi.

3. Sąd prowadzonego zarządu.

Prawno majątkowe roszczenia przeciw zagranicznym zakładom publicznym, korporacyom, spółkom handlowym, towarzystwom, stowarzy-

szeniom, fundacyom i innym masom majątkowym, można podnieść w tym sądzie, w którego okręgu one mają swą stałą reprezentacyę a w braku tejże swe organa, uprawnione do załatwiania interesów.

4. Sąd ekspozytury.

Osoby, mające poza okręgiem sądowym swego miejsca zamieszkania ekspozyturę przedsiębiorstwa fabrycznego, handlowego lub przemysłowego albo zakład ruchu swego przedsiębiorstwa lub zawodu, z którychto miejsc zajmują się bezpośrednio zawieraniem interesów, można w spornych sprawach, dotyczących tej ekspozytury lub jej działalności przedsiębiorczej albo zawodowej pozywać do sądu tego miejsca, w którem znajduje się ich ekspozytura lub zakład ruchu. Osoby, prowadzące gospodarstwo na majątku ziemskim, w którym znajdują się budynki mieszkalne i gospodarskie, mogą być z wszystkich stosunków prawnych odnośnego majątku ziemskiego pozywane do tego sądu, w którego okręgu znajduje się majątek ziemski lub miejscowość, skąd prowadzą gospodarstwo.

5. Sąd miejsca dopełnienia.

Skargi o uznanie istnienia lub nieistnienia, o dopełnienie lub rozwiązanie umowy, jakoteż o wynagrodzenie z powodu niedopełnienia świadczeń kontraktowych mogą być także wniesione do sądu tego miejsca, gdzie na mocy układu należy umowę wykonać, jeżeli miejsce dopełnienia widoczne jest z jednego z dokumentów lub pozwanemu można doręczyć zawezwanie w okręgu albo w siedzibie sądu. Z pośród więcej miejsc dopełnienia każde uzasadnia właściwość. Dla tego dokumentu nie wymaga się specyalnej formy. Sąd miejsca dopełnienia uważa się także wtedy za właściwy, jeżeli do dokumentu przyjęto oświadczenie, że przez zawarcie układu co do miejsca dopełnienia uzasadnione jest także uprawnienie do wniesienia skargi w tem miejscu.

Dla roszczeń z tytułu interesów ratalnych nie można ustalić właściwości na zasadzie postanowień o sądzie miejsca dopełnienia.

6. Sąd miejsca zapłaty weksla lub czeku dla skarg posiadacza przeciw osobom, zobowiązanym z weksla lub czeku.

7. Sąd dawniejszego miejsca zamieszkania.

Kupcy i przemysłowcy mogą z powodu swych roszczeń z tytułu interesu prawnego, zawartego w zakresie ich przedsiębiorstwa, pozywać także przed sąd właściwy według dawniejszego miejsca zamieszkania przeciwnika kontraktowego, jeżeli wykażą przez przedłożenie dokumentu, że od czasu zmiany miejsca zamieszkania do wniesienia skargi nie upłynęło więcej dni jak 90. Dla takiego dokumentu nie wymaga się specyalnej formy.

8. Sąd dla roszczeń kupców z tytułu towarów.

Kupcy protokołowani mogą innych kupców z powodu swych roszczeń z tytułu sprzedaży, dokonanej w zakresie ich interesu, pozywać w ciągu dwóch lat, licząc od dnia ostatniego zamówienia także przez sąd miejsca swego zakładu, jeżeli przez przedłożenie dokumentu wykażą zamówienie, stanowiące podstawę roszczenie i rzeczywisty odbiór towaru. Przy interesach, które zawarto na podstawie pełnomocnictwa, musi się pełnomocnictwo zamawiającego wykazać przez przedłożenie dokumentu. Dla takich dokumentów nie wymaga się specyalnej formy.

Dla roszczeń z tytułu interesów ratalnych nie można ustalić właściwości na zasadzie postanowień o sądzie dla roszczeń kupców z tytułu towarów.

9. Sąd miejsca szkody.

Skargi o odszkodowanie z powodu wydarzenia, zaszłego w ruchu kolei żelaznej, lub o zwrot szkody, spowodowanej przez ruch wozu motorowego, można także wnosić do sądu, w którego okręgu zaszło to szkodliwe wydarzenie.

10. Sąd rzeczy obciążonej.

Pod warunkiem, że niżej wymienione skargi wymierzone są przeciw jednemu i temu samemu pozwanemu, wolno także w sądzie, właściwym według położenia rzeczy nieruchomej, połączyć skargę o wykonanie prawa zastawu z skargą o zapłacenie wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczonej, jakoteż skargę o zniesienie (wykreślenie) prawa zastawu z skargą o uznanie nieistnienia wierzytelności, zabezpieczonej prawem zastawu.

Skargi o pretensye zalegające z tytułu ciężarów gruntowych, gdy są wymierzone przeciw posiadaczowi obciążonego gruntu, mają być wniesione do sądu tego okręgu, w którym leży grunt obciążony.

11. Sąd skargi wzajemnej, o ile taka skarga jest dopuszczalna według ustawy państwa, mającego wydać rozstrzygnienie.

12. Sąd dla roszczeń wierzycieli spadkowych.

Wierzyciele spadków mogą, jak długo spadek nie jest przyznany, pozywać z powodu swych roszczeń przeciwko spadkodawcy lub dziedzicom jako takim przed sąd rzeczowo właściwy, który oznaczony jest miejscowo przez siedzibę sądu spadkowego.

13. Sąd poddania się.

Stronom wolno się poddać przez wyraźną umowę właściwości pewnego oznaczonego sądu. Poddanie się jest tylko wtedy skuteczne, jeżeli odnosi się do pewnego oznaczonego procesu albo do sporów prawnych, wynikających z pewnego oznaczonego stosunku prawnego, i jeżeli pozwany miał

w państwie, które ma wydać rozstrzygnienie, swój sąd powszechny. Poddanie się musi być wykazane dokumentem publicznym lub zupełnie wiarogodnym dokumentem prywatnym.

Dla roszczeń z tytułu interesów ratalnych nie można ustalić właściwości na zasadzie postanowień o sądzie poddania się.

14. Sąd dla uczestników sporu według prawa państwa, mającego wydać rozstrzygnienie, z zastrzeżeniem, że, niezawiśle od uczestników sporu, byłby jeden z sądów państwa, które ma wydać rozstrzygnienie, właściwy w myśl postanowień niniejszego układu.

15. Właściwość sądu, oznaczonego przez sąd wyższy, jeżeli orzecznictwo państwa, mającego wydać rozstrzygnienie, jest uzasadnione, lecz brak jest dowodów, które uzasadniają właściwość miejscową, tudzież w razie sporów między kilku sądami co do właściwości oraz w przypadku delegacyi. W myśl tego postanowienia uważa się jednak właściwość tylko wtedy za istniejącą, jeżeli niezależnie od tego zarządzenia byłby właściwy według postanowień niniejszego układu jeden z sądów państwa, mającego wydać rozstrzygnienie.

Artykuł 4.

Rozstrzygnienia co do zwrotu kosztów procesowych są wzajemnie wykonalne w przypadkach, oznaczonych w artykule 18. haskiego układu procesowego z dnia 17. lipca 1905, bez względu na właściwość władzy, która wydała rozstrzygnienie.

Artykuł 5.

Egzekucyę na zasadzie wykonalnego aktu notaryalnego (artykuł 1., l. 6.) przeprowadza się tylko wówczas, jeżeli w nim ustalony jest dług w pieniądzach lub w innych zamiennych przedmiotach i dokładnie oznaczona osoba uprawnionego i zobowiązanego, podstawa prawna, przedmiot oraz czas świadczenia, tudzież jeżeli zarazem zgodził się zobowiązany w dokumencie, iż tenże ma być ze względu na dług natychmiast wykonalny. Należy jednak dozwolić egzekucyi także na podstawie aktów notaryalnych bez klauzuli egzekucyjnej, jeżeli sporządzono je przed rozpoczęciem się mocy obowiązującej niniejszego układu i jeżeli są wykonalne według ustawy miejsca ich sporządzenia.

Pełnomocnictwa, na podstawie których ma być sporządzony akt notaryalny, muszą, aby zapewnić aktom wykonalność, być uwierzytelnione sądownie lub notaryalnie, o ile one nie są już dokumentami publicznymi.

O ile wystawianie dokumentów, uważanych na równi z notaryalnymi, należy do właściwości sądów, można pod wyżej wymienionymi warunkami egzekwować także takie dokumenty sądowe.

Artykuł 6.

Sąd może tylko wnieść żądanie o egzekucyę przeciw zobowiązanemu.

W żądaniu winien sąd stwierdzić wykonalność a jeżeli tytuł egzekucyjny musi być stosownie do artykułu 1. i 19. prawomocny także prawomocność.

Nie potrzeba wygotowywać specyalnego podania, zawierającego prośbę.

Artykuł 7.

Do żądania należy dołączyć jeden egzemplarz dokumentu, na podstawie którego ma nastąpić egzekucya.

Należy tylko wymienić warunki co do właściwości sądu orzekającego w myśl artykułu 3.

Istnienie wszystkich innych warunków egzekucyi należy wykazać dokumentami publicznymi, o ile nie można ich już powziąć z dokumentu, na podstawie którego ma być dozwolona egzekucya, lub z urzędowego żądania przeprowadzenia egzekucyi.

Artykuł 8.

Sądy państw, zawierających układ, znoszą się z sobą bezpośrednio.

Jeżeli żądanie o egzekucyę pochodzi od jednego z sądów w krajach świętej korony węgierskiej, wygotowywa się je w języku urzędowym sądu żądającego, jeżeli zaś pochodzi od jednego z sądów austryackich, wygotowywa się je w języku niemieckim lub zaopatrza się je w tłómaczenie niemieckie.

To samo obowiązuje dla załączników żądania.

Artykuł 9.

Jeżeli nie uczyniono zadość przepisom artykułu 6., ustęp 2., lub artykułu 7. i 8., wówczas winien sąd, do którego odniesiono się z żądaniem, zażądać usunięcia braków, a jeżeli okażą się uzasadnione momenty co do istnienia powodu odmowy, przedłożenia dowodów, potrzebnych do jego wykluczenia.

Artykuł 10.

Sąd właściwy dla rozstrzygnienia żądania winien co do tego powziąć uchwałę bez przesłuchania zobowiązanego. Może jednak przedtem zażądać wyjaśnienia od organu, od którego pochodzi tytuł egzekucyjny, lub od sądu, który zażądał egzekucyi.

Sąd, do którego odniesiono się z żądaniem, bada dopuszczalność egzekucyi także wtedy, jeżeli sąd, który wnosi żądanie, dozwolił już egzekucyi. Nie ma on jednak badać, czy sąd, który wnosi żądanie, był według swego prawa właściwy do przyjęcia prośby i do dozwolenia egzekucyi.

Sądowi nie wolno badać, czy rozstrzygnienie, które ma być wykonane, odpowiada ustawie.

Artykuł 11.

Jeżeli brak jest dla dozwolenia egzekucyi warunków, wymienionych w artykułach poprzedzających, należy prośbę odrzucić z urzędu.

Mimo istnienia tych warunków należy odmówić przeprowadzenia egzekucyi, jeżeli przez nią ma być osiągnięte uznanie stosunku prawnego albo urzeczywistnione roszczenie, którego ustawa państwa, mającego dokonać egzekucyi z względu na porządek publiczny lub na obyczajność nie uznaje, lub któremu z tych powodów skargi odmawia, albo też jeżeli co do roszczenia wydano prawomocne rozstrzygnienie w państwie, które ma dokonać egzekucyi.

Artykuł 12.

Egzekucyi na podstawie rozstrzygnień sądowych należy prócz tego odmówić:

1. jeżeli zawyrokowano w sprawie roszczeń przeciw państwu, mającemu dokonać egzekucyi, chyba, że państwo to poddało się wyraźnie wskutek zawartego układu państwowego właściwości sędziego orzekającego, że chodzi o roszczenia, które podniesiono przeciw państwu jako dziedzicowi lub zapisobiercy, albo że chodzi o roszczenia pochodzące z przedsiębiorstwa zarobkowego, prowadzonego przez państwo, mające dokonać egzekucyi, na obszarze państwa, które ma wydać orzeczenie, i posiadającego tam swą siedzibę;

2. jeżeli nie powszechny sąd pozwanego lecz inny sąd zawyrokował w sprawie roszczeń, jakie podniósł jeden z członków korporacyi, spółki, towarzystwa lub stowarzyszenia w tym swoim charakterze przeciw związkowi lub tegoż organom, albo też jeżeli taki sąd zawyrokował o roszczeniach z tytułu częściowych zapisów długu, państwowych lub innych publicznych pożyczek, z listów zastawnych lub ufundowanych bankowych zapisów długu.

Artykuł 13.

W razie dozwolenia egzekucyi należy zarządzić bezzwłocznie jej wykonanie z urzędu, chyba że wierzyciel popierający zastrzegł sobie, że co do przedsięwzięcia wykonania będzie osobno interweniował.

Artykuł 14.

Przeciw dozwoleniu egzekucyi może zobowiązany, niezależnie od wniesienia środków prawnych, dopuszczalnych według ustaw państwa, mającego dokonać egzekucyi, wnieść zarzut:

1. jeżeli nie zachodzą warunki, wymienione w artykułach 1. do 8. dla dozwolenia egzekucyi lub, jeżeli istnieje podstawa do odmowy w myśl artykułu 11., ustęp 2. i 12.;

2. jeżeli w rozstrzygnieniu przy ocenianiu zdolności handlowej lub procesowej zobowiązanego albo jego zastępstwa ustawowego lub też przy ocenianiu jakiegoś istotnego dla roszczenia stosunku rodzinnego lub prawnospadkowego lub istotnego dla tegoż stosunku stwierdzenia śmierci osoby, wzięto za podstawę ku niekorzyści zobowiązanego inne ustawy aniżeli te, które należało zastosować według ustawy państwa, mającego dokonać egzekucyi;

3. jeżeli ma się prowadzić egzekucyę na podstawie rozstrzygnienia sądowego przeciw pozwanemu, który nie brał udziału w sporze a nie doręczono mu należycie wezwania lub zarządzenia, którem wdrożono postępowanie;

4. jeżeli z powodu innych niewłaściwości postępowania pozbawiono w zupełności osobę, przeciw której ma być egzekucya prowadzona, możności brania udziału w postępowaniu;

5. jeżeli według ustaw miejscowości, gdzie sporządzono dokument wykonalny, zgasła jego wykonalność.

Doręczenie należy tylko wtedy uważać za należycie wykonane w myśl l. 3., gdy wezwanie lub zarządzenie, którem wdrożono postępowanie, doręczono do własnych rąk pozwanemu lub jego zastępcy (kuratorowi), uprawnionemu do odbioru, albo na obszarze państwa, mającego dokonać egzekucyi, według przepisów, obowiązujących co do doręczania skarg lub wezwań do pierwszej audyencyi.

Artykuł 15.

Zarzut, o ile nie opiera się na postanowieniu artykułów 11., ustęp 2. lub 14., l. 5., należy wnieść w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa w ciągu 14. dni, w krajach świętej korony węgierskiej w ciągu 15. dni po doręczeniu uchwały, którą dozwolono egzekucyi.

Artykuł 16.

Zarzut należy rozstrzygać według postępowania sądu, mającego dokonać egzekucyi, jednak po poprzedniem wysłuchaniu strony przeciwnej.

Po wniesieniu zarzutu można aż do jego rozstrzygnienia odroczyć czynności egzekucyjne, o ile one nie mają na celu zabezpieczenie roszczenia.

Artykuł 17.

O ile układ ten nie zawiera szczególnych postanowień należy stosować przepisy co do postępowania, obowiązujące w państwie, mającem dokonać egzekucyi, a w szczególności postanowienia co

do odroczenia i zastanowienia egzekucyi, tudzież co do skarg celem zastanowienia egzekucyi z powodu zgaśnięcia lub wstrzymania roszczenia i co do skarg o wyłączenie także do takich egzekucyi, których się dozwala na podstawie żądania sądów innego państwa.

Artykuł 18.

Jeżeli przeciw nakazowi płatniczemu w postępowaniu nakazowem, wekslowem lub czekowem (nakazowi na podstawie weksla, przekazowi kupieckiemu, karcie zobowiązania się lub czekowi) zostaną wniesione zarzuty, przeprowadza się egzekucyę dla zabezpieczenia.

Do egzekucyi dla zabezpieczenia należy analogicznie zastosować artykuły 3. i 6. do 17. niniejszego układu.

Artykuł 19.

Za wzajemnie wykonalne uznaje się oprócz aktów i dokumentów, oznaczonych w artykule 1., rozstrzygnienia i zarządzenia sądów i władz opiekuńczych, wykonalne przeciw zobowiązanemu według ustaw miejsca ich sporządzenia a dotyczące wydania małoletnich i pieczy poruczonych, tudzież prawomocne uchwały administracyjnych władz opiekuńczych co do roszczeń z tytułu utrzymania.

O ile rozstrzygnienie należy do jednej z administracyjnych władz opiekuńczych, żądanie o wykonanie postawi bezpośrednio ta władza opiekuńcza. Żądanie o wykonanie rozstrzygnienia lub zarządzenia, dotyczącego wydania małoletniego lub pieczy poruczonego, należy wnieść bezpośrednio do władzy, powołanej do przedsiębrania urzędowych zarządzeń w sprawie pieczy.

Jeżeli małoletni lub pieczy poruczony jest obywatelem państwa, mającego dokonać egzekucyi, należy odmówić współdziałania w sprawie wydania. Egzekucyi należy w pierwszej linii dokonać przez przymusowe odebranie.

Pozatem mają analogiczne zastosowanie postanowienia artykułów 6. do 11. i 13. do 17. także do takich egzekucyi.

Artykuł 20.

Moc obowiązująca postanowień tego układu nie rozciąga się na Kroacyę-Sławonię

Artykuł 21.

Układ obecny wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1915 i obowiązuje do końca roku 1917. W razie, jeżeli żadna z stron, zawierających układ, nie zgłosi zamiaru uchylenia jego mocy obowiązującej na dwanaście miesięcy przed końcem tego okresu czasu, pozostaje układ ten w mocy aż do upływu jednego roku, licząc od dnia, w którym wypowie go ta lub owa strona kontraktująca.

Do dnia 1. lipca 1915 należy jednak na zasadzie tytułów egzekucyjnych, powstałych przed dniem 1. stycznia 1915, dozwolić egzekucyi także wtedy, gdy na nią można było zezwolić według przepisów, które obowiązywały w chwili rozpoczęcia się mocy obowiązującej tego układu.

Dodatek do artykułu 21.

Dla roszczeń lub częściowych kwot roszczeń, które w państwie, mającem wydać orzeczenie, zostały wskutek wydarzeń wojennych na podstawie specyalnych przepisów odroczone co do zapłaty i dla których powstał tytuł egzekucyjny do dnia 30. kwietnia 1915, należy w drugiem państwie dozwolić egzekucyi do dnia 1. października 1915 także wtedy, jeżeli można było na nią zezwolić według przepisów, które obowiązywały w chwili rozpoczęcia się mocy obowiązującej układu, dotyczącego prawnej pomocy egzekucyjnej.

W razie gdyby moratoryum rozciągnięte zostało na dłuższy okres czasu aniżeli do końca listopada 1914, należy zastosować postanowienie ustępu poprzedzającego z tą zmianą, że wierzycielowi przysługuje przedłużenie terminu na taki okres czasu, jaki on traci wskutek odroczenia zapłaty.

Hochenburger wlr.

300.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 30. października 1914

o przedłużeniu terminów do przedsiębrania prawnych czynności wekslowych i czekowych.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się:

§ 1.

Przy wekslach i czekach, płatnych w całości lub częściowo w dniu 31. października 1914 lub później do dnia 31. grudnia 1914 włącznie, uważa się przedstawienie do zapłaty i wniesienie protestu jako uskutecznione w czasie należytym, jeżeli się je przedsięweźmie w ciągu dziesięciu dni powszednich po dniu płatności; nadto przy takich wekslach i czekach przedłuża się termin do zawiadomienia poprzednich indosantów do dziesięciu dni powszednich.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.